

Proloog

Haar wijd opengesperde ogen stralen doodsangst uit. Met de handen achter haar rug gebonden, kronkelt de jonge vrouw over de zompige aarde, terwijl haar kreten worden gedempt door een stuk tape. Takjes en resten bladeren klitten vast in het zwarte haar. Het verse groen aan de takken spreekt van jong leven, in een absurde tegenstelling tot de dood die achter de stammen verborgen ligt.

De man sluipt om haar heen, zijn zwarte hoed diep over zijn ogen getrokken. Hij mompelt wat voor zich uit. Termen die voor niemand bedoeld lijken. Als hij een hooggehakte schoen voor zijn voeten ziet liggen, stopt hij abrupt. Hij raapt de schoen op en streelt de hak met zijn smalle vingers. Dan spreidt hij zijn armen en lacht.

Zodra hij naast haar knielt, verstart de vrouw en ze staart hem vol walging aan. De schoen wordt in een bijna teder gebaar aan haar voet geduwd. Dan buigt hij over haar heen en schuift haar korte jasje naar boven. Haar bolle buik glimt van het zweet. Als hij zijn beide handen op de ronde vorm legt, golven er bewegingen over de naakte huid, leven op zoek naar zijn handen. Er glijdt een glimlach over zijn lippen. Haar zwaar opgemaakte ogen tonen een voorzichtige hoop.

Minuten zweven weg. De baby in haar buik vormt nu hun enige contact. Slechts hoop en verwachting, tot de man zijn handen weghaalt.

Met een snelle beweging haalt hij een mes tevoorschijn. Terwijl hij met zijn vingers over het scherpe lemmet glijdt, glinstert het in het weinige licht. Dan zet hij de punt op de huid. Er welt direct bloed op.

De vrouw gooit haar hoofd in haar nek en een onmenselijke kreet verlaat de met tape afgeplakte mond, snijdt door de lucht en is rauw van pijn. Onverstoorbaar blijft de man zijn aandacht op het mes richten dat hij met nauwgezette precisie over de buik laat snij-

den. Als de huid opensplijt lijken haar gesmoorde kreten ergens uit haar buik te komen.

De man werkt nu sneller. Hij veegt het bloed weg dat nu ruimschoots over haar buik stroomt. Ruw maakt hij de verschillende lagen weefsel los en zoekt met zijn vingers in de ontstane opening. Het gekreun van de vrouw verstikt en langzaam zakt haar hoofd opzij. De man bevrijdt het kind uit het vlies. Een verlossend gehuil klinkt en vermengt zich met de laatste geluiden van zijn moeder.

1

Honderden gezichten draaien in één beweging in Femkes richting, alsof het zo geregisseerd is. Heel even lijkt iedereen zijn adem in te houden, maar dan barst het applaus los. Het voelt geweldig. Ze heeft zo hard gewerkt om dit te bereiken en nu is het zover, haar eerste rol in een musicalproductie. Ook al is het een bijrol, ze staat er toch maar mooi. Met een eigen solo.

Trots poseert Femke met de cast bovenaan de trap in de foyer van het theater, terwijl flitslichten haar kant op schieten.

‘Wat een aandacht,’ fluistert ze tegen Enrico die naast haar staat.

‘Ja, geweldig hè? Lief lachen, je komt nu in de bladen.’

Aandacht van de media. Naamsbekendheid. Na al die jaren trainen, oefenen, zanglessen en netwerken is ze eindelijk voor een rol geselecteerd. De interviews voorafgaand aan de première waren alleen al heerlijk om te doen, want wat is er mooier dan vertellen over haar passie? Ze geniet van de belangstelling. Het feit dat ze erin geslaagd is om deze rol te bemachtigen, is een bewijs van haar kunnen. Behalve een goede stem kan ze dus ook acteren, iets wat Björn, haar man, altijd al heeft gezegd. Gekscherend, dat wel.

‘Hier, Femke! Kijk eens deze kant op?’

Haar lippen plooiën zich zonder enige moeite tot een brede lach. Ze schudt haar lange krullen naar achteren en voelt zich mooi, geliefd en vooral aanbeden.

‘Nu samen met Enrico. Kan het wat *closer*?’

Ze steekt haar arm door die van haar tegenspeler en legt haar hoofd gehoorzaam op zijn schouder. Ze spelen twee personen die uiteindelijk geliefden worden. Geen nare opgave, want Enrico is onweerstaanbaar knap. Heel af en toe nadert ze een grens waarachter ze niet mag verdwijnen. Geen geflikflooï op de set.

Femke gluurdt over de hoofden van het publiek de foyer in op zoek naar Björn. Zijn hoofd steekt boven de meeste andere bezoekers uit, maar de verwachte trotse blik is afwezig. Hij staart langs haar heen. Zorgelijk.

Een fotograaf met donkere krullen dringt naar voren. Zijn groene ogen trekken haar aandacht. ‘Ik ben Damien Dyle. Wil je even voor Enrico gaan staan? Dat geeft een mooi plaatje.’ Zijn camera deint op zijn borst, terwijl hij met brede gebaren aanwijzingen geeft. Een tweede camera bungelt achteloos over zijn schouder. ‘Kijk even hierheen.’

Haar glimlach is vast overdreven, denkt ze en ze probeert de pose te pakken te krijgen die ze thuis voor de spiegel geoeffend heeft. Het lukt niet, ze kan niet anders dan breeduit lachen. Ze is een musicalster, naast niemand minder dan Enrico Valenze. Haar gedachten aan Björn verdwijnen naar de achtergrond. Straks, als ze thuis zijn, zal ze hem vragen hoe zijn gesprek is verlopen.

Na enkele minuten verslapt de aandacht van de fotografen. Ze hebben hun plaatjes en verdwijnen tussen het publiek. Terwijl ze door de mensenmassa loopt, ziet ze veel bekende gezichten. Ze geniet van alle complimenten die mensen haar toefluisteren.

‘Prachtige solo, Femke.’

Ze kijkt in de ogen van niemand minder dan Joop van den Ende.

‘Dankjewel,’ zegt ze, terwijl ze een bos omhoog voelt schieten. Ze knoopt een praatje aan en voelt de spanning van zich af glijden.

Even later excuseert ze zich en loopt naar Björn toe, die geduldig staat te wachten. Zijn ogen strelen haar lichaam.

‘Wat zie je er prachtig uit.’

‘Dank je, lieverd.’

‘Je was echt fantastisch. Ik heb zoveel positieve opmerkingen om me heen gehoord.’

Ze zuigt de complimenten gretig op. ‘Het is heerlijk om voor premièrerepubliek te spelen. Al vanaf de eerste scène voelde ik het verschil met de try-outs. Het is als een warm bad, met bubbels. Heb je trouwens gezien hoeveel foto’s er zijn gemaakt? Al die fotografen.’ Ze beseft dat ze ratelt, maar het kan haar niet schelen.

‘Ja, dat is me opgevallen.’ Zijn grijsblauwe ogen worden donkerder. ‘Geniet er maar van,’ zegt hij met een iets te lange pauze.

Zijn behoudende reactie dempt haar enthousiasme. Hij is geen

theatermens, dat weet ze toch? Waarom verwacht ze dat dan nog steeds? Ze moet gewoon tevreden zijn met wat hij haar wel geeft.

‘Heb je al champagne gehad? Hier, laten we toosten.’ Ze duwt hem een glas in de hand.

Even staart hij naar het glas dat versierd is met een knipperend rood lampje. ‘Op jou, lieverd,’ zegt hij dan. ‘Dat je nog maar heel veel succes mag hebben.’

‘En op ons. Op onze toekomst.’ Ze knipoogt veelbetekenend naar hem. Als ze een slok neemt, ziet ze dat hij naar het glas blijft staren.

‘Wat is er, Björn? Zijn er problemen?’ Ze zet het glas weg.

‘Niet hier,’ antwoordt hij binnensmonds. Nu neemt hij wel een grote slok.

Ze gaat wat dichterbij hem staan. De muziek dwarrelt om hen heen en even lijken ze op een eigen toneel te staan.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Nu niet. Thuis praten we erover, oké?’

‘Femke, je was geweldig.’ Een vrouw met hoog opgestoken zwart haar dringt zich tussen hen in. Drie dikke zoenen klinken naast haar wangen.

‘Wat leuk dat je er bent, Shaundra.’

‘Je was fantastisch, meid. Ik wist dat je het in je had.’

Femke voelt haar glimlach weer doorbreken. ‘Het ging goed, hè? Het was echt zo waanzinnig om eindelijk de première te mogen spelen.’

‘Het werd tijd dat die producenten eindelijk eens die Gooise stront uit hun ogen wreven,’ gaat Shaundra verder.

‘Mede dankzij jou. Je hebt daar een behoorlijk steentje aan bijgedragen.’

‘Ach, een paar telefoontjes naar wat contacten van me. Dat is alles.’

‘Nou, dat was toch wel belangrijk.’ Femke lacht dankbaar naar haar vriendin. Het was puur geluk dat ze met de journaliste van het blad *ShowLadyzz* in gesprek raakte tijdens een feestje van een collega. Daarna bleven ze contact houden. Shaundra heeft zich in de afgelopen maanden ontpopt als een echte vriendin, die haar aan alle kanten heeft gesteund.

‘Fem,’ onderbreekt Björn het gesprek. ‘Ik ga vast naar huis.’

‘Naar huis, maar...?’

‘Klets maar lekker bij met Shaundra. Wij praten later wel verder.’

‘Wacht even Björn, blijf je niet bij het buffet?’

‘Nee, lieverd, ik moet echt weg. Tot straks, geniet van je avond.’

Björn kust haar licht op de wang en glipt door de menigte heen naar achteren. Femke kijkt hem na. Dit is niets voor Björn, er is kennelijk iets fout gegaan tijdens zijn afspraak.

Flitslicht doorbreekt haar contact met Björn. Als ze omkijkt ziet ze een camera op zich gericht. De sluiters ratelt.

‘Lachen, Femke,’ hoort ze Shaundra naast zich fluisteren.

Ze duwt direct haar gezicht weer in de plooi. Ze moet alert zijn op gefocuste lenzen. Altijd in haar rol blijven.

De blik van de fotograaf is nu op zijn display gericht, alsof hij zijn buit taxeert. Dan een vriendelijke glimlach. Zijn ogen tasten vrijpostig haar lichaam af. Ze kleden haar uit. Een spiertje bij haar oog begint te trillen. Irritant. Dan knikt hij haar toe alsof hij zijn goedkeuring geeft. Femke laat haar adem ontsnappen.

‘Ze proberen je altijd te pakken op een ongelegen moment,’ sist Shaundra tussen haar tanden door. ‘Gemene horzels zijn het. En deze vent is de ergste van allemaal.’

Die laatste foto wordt het, weet Damien direct. Daar kan hij zeker wat mee doen. Een foto die vragen oproept. Beetje gewaagde tekst erbij en klaar.

Opnieuw klikt hij door zijn opnames. De verbijstering op haar gezicht was niet gespeeld. Wie weet is er bij deze dame wel meer te halen. Een goede foto is een geplaatste foto, want dan levert die pas geld op. En voor meer duiten zal hij iets moeten leveren dat buiten het normale glamourboekje gaat. Dat heeft zijn hoofdredacteur Tim hem wel duidelijk gemaakt. De zeikerd. Die beoordeelt een foto niet op een mooie compositie, of op hoge kwaliteit. Sensatie, daar gaat het hem om. Ze willen een smeug verhaal bij zijn foto's kunnen plaatsen. Het voelt tweederangs, maar dat is even niet anders.

Als hij de zaal rondkijkt ziet hij de andere fotografen als vliegen rond de BN'ers zoemen. Daar valt dus niets exclusiefs te halen. Deze meid is vers. Misschien moet hij zich de komende tijd maar eens in haar verdiepen. Hij kijkt tegen haar rug aan. De blonde krullen vallen soepel over haar blote schouders. Slanke taille en een prachtig kontje in een glanzende galajurk. Hij heeft wel minder mooie objecten begluurd. Wie weet wat hij in de komende weken allemaal nog te zien krijgt. Het prikkelt hem.

Wie was trouwens die vent die bij haar stond? Haar man? Daar moet hij achter zien te komen, want er speelt duidelijk meer tussen hen. Is hij misschien jaloers op de charmante Enrico. Of is er iets anders?

Achteraan in de zaal ziet hij de blonde man weglopen. Die moet hij dus hebben. Hij loopt vastberaden achter hem aan. Bij de garderobe ziet hij nog net dat de man door de draaideur van het theater verdwijnt. Snel duwt hij zijn kauwgum onder de balie. Hij kan maar beter direct aanhaken.

© 2010 Uitgeverij Verbum Crime en Marelle Boersma

Omslagontwerp Cunera Joosten

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Amsterdam

Foto omslag © Hello Lovely/Corbis

Eerste druk mei 2010

ISBN 978 90 6109 003 4 | NUR 305

Meer informatie over Verbum Crime op www.verbumcrime.nl